

Arbejdsskadestyrelsens stillingtagen til forsikringsselskabs beregning af engangsbeløb var en afgørelse

En mand som i 1988 var udsat for en arbejdsskade, fik i flere omgange ændret sin erhvervsevnetabsprocent. Den 11. oktober 2001 forhøjede Arbejdsskadestyrelsen mandens erhvervsevnetabsprocent fra 50 til 65. Da Arbejdsskadestyrelsen samtidig besluttede at forhøjelsen skulle have virkning fra 1. maj 1992, tilkom der manden et engangsbeløb for perioden 1. maj 1992 til 1. oktober 2001. Arbejdsskadestyrelsens afgørelse indeholdt ikke oplysning om engangsbeløbets størrelse eller beregning, og manden fik først i slutningen af november 2001 oplyst størrelsen på engangsbeløbet af arbejdsgiverens forsikringsselskab.

Manden var imidlertid ikke enig i forsikringsselskabets opgørelse af engangsbeløbet. Det gjorde han både forsikringsselskabet og Arbejdsskadestyrelsen opmærksom på. Den 7. december 2001 sendte Arbejdsskadestyrelsen manden et svar på hans indsigelser mod forsikringsselskabets beregning af engangsbeløbet. Manden var ikke tilfreds med svaret hvilket han gjorde Arbejdsskadestyrelsen opmærksom på. Arbejdsskadestyrelsen sendte derefter sagen til Ankestyrelsen som imidlertid afviste at behandle sagen. Ankestyrelsen mente at manden havde klaget for sent, og henviste til at fristen for at klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 udløb den 9. november 2001. I de følgende år henvendte manden sig flere gange til Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen uden at det dog førte til at Ankestyrelsen tog stilling til om engangsbeløbet var beregnet korrekt.

Ombudsmanden udtalte at det svar som Arbejdsskadestyrelsen sendte til manden den 7. december 2001, var en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og at afgørelsen burde have indeholdt klagevejledning. Ombudsmanden udtalte endvidere at Ankestyrelsen burde have realitetsbehandlet mandens klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, og kritiserede at Ankestyrelsen ikke havde gjort det. Efter ombudsmandens opfattelse havde Ankesty-

5. november 2008

2008-18-4

Almindelige emner:
2

Forvaltningsret:
114.1
114.4

relsens behandling af mandens henvendelser om beregning af engangsbeløbet samlet set været meget beklagelig.

Ombudsmanden henstillede at Ankestyrelsen genoptog sagen og traf en afgørelse i anledning af mandens klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001.

(J.nr. 2007-3804-200).

Den 7. august 1988 kom A til skade med sin venstre arm (albue) under arbejde som montør. Hændelsen blev efterfølgende anerkendt som en arbejds-skade.

Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen tog ved flere lejligheder stilling til størrelsen af A's varige men, tab af erhvervsevne og årsløn.

Den 16. oktober 1989 fastsatte Arbejdsskadestyrelsen A's varige men til 8 procent. Arbejdsskadestyrelsen forhøjede mengraden til 25 procent den 17. april 2000.

For så vidt angik A's tab af erhvervsevne, traf Arbejdsskadestyrelsen den 20. februar 1990 afgørelse om at A ikke opfyldte betingelserne for at få erstatning for tab af erhvervsevne. Det skyldtes at Arbejdsskadestyrelsen vurderede at A's erhvervsevne var nedsat med mindre end 15 procent. Den 9. juli 1991 ændrede Arbejdsskadestyrelsen afgørelsen og fastsatte A's tab af erhvervsevne til 20 procent.

Den 17. april 2000 forhøjede Arbejdsskadestyrelsen A's erhvervsevnetabsprocent til 50, og den 11. oktober 2001 forhøjede Arbejdsskadestyrelsen erhvervsevnetabsprocenten til 65.

Arbejdsskadestyrelsen skrev blandt andet følgende i afgørelsen af 11. oktober 2001:

"Deres erhvervsevnetab fastsattes dengang først til 20 procent og herefter blev erhvervsevnetabet forhøjet til 50 procent, og De fik udbetalt en engangs-erstatning på 539.307 kr.

Vi vurderer, at Deres tab af erhvervsevne nu er 65 procent.

Vi har besluttet, at erstatningen, der udbetales en gang hver måned, skal have virkning allerede fra 01 05 1992. Beløbet udgør månedligt 3.161 kr.

Den første udbetaling af den fremtidige ydelse vil ske den 1. oktober 2001. Dette beløb reguleres den 1. januar hvert år og beskattes som almindelig indkomst.

Da erstatningen skal løbe fra 1. maj 1992, bliver der tale om et yderligere beløb udover den kommende månedsvise udbetaling. Af dette beløb skal der også betales kildeskat.

Fra den 1. maj 1992 til den 16. april 2000 udgør den månedlige forhøjelse af ydelsen 9.482 kr.”

Afgørelsen indeholdt ikke en nærmere beregning eller samlet opgørelse af det engangsbeløb (dækkende perioden 1. maj 1992 til 1. oktober 2001) som A skulle have udbetalt. A blev i stedet oplyst om at hans arbejdsgivers forsikringselskab ville give ham besked om beløbets størrelse når det var blevet afklaret om kommunen havde et refusionskrav.

I et brev af 23. november 2001 skrev forsikringselskabet blandt andet følgende til A:

”I henhold til Arbejdsskadestyrelsens kendelse af 11. oktober 2001 kan vi hermed gøre Deres tilgodehavende op for perioden 1/5-1992 – 30/11-2001 som følger:

Ydelse i nævnte periode:

kr. 967.383,00

- Kildeskat 41 %

kr. 396.626,00

Til udbetaling

kr. 570.757,00”

A mente ikke beløbet var korrekt, og han kontaktede derfor telefonisk forsikringsselskabet som i et brev af 26. november 2001 gav ham en uddybende forklaring på hvorledes engangsbetøbet var beregnet. Forsikringsselskabet skrev blandt andet følgende til A:

”I kendelsen af 11. oktober 2001 er De blevet tilkendt 65% ydelse med virkning fra 1. maj 1992.

Men da De tidligere (den 9. juli 1991) har fået kapitaliseret 20% får De tilkendt yderligere (65%-20%) 45 % svarende til kr. 9.482,00 pr. måned. De 45 % løber indtil De næste gang (den 17. april 2000) får kapitaliseret 30%, hvorefter De får tilkendt 15% (65%-50%) svarende til en månedlig ydelse på kr. 3.161,00 fra den 16/4-2000 og fremover.

Deres tilgodehavende for perioden 1/5-92 – 16/4-2000 udgør følgende:

kr. 905.848,00 (95 måneder og 16 dage á kr. 9.482) svarende til 45%

Deres tilgodehavende for perioden 17/4 – 30/11-2001 udgør følgende:

kr. 58.374,00 (18 måneder og 14 dage á kr. 3.161) svarende til 15%”

A kontaktede derefter Arbejdsskadestyrelsen. I et brev af 28. november 2001 skrev A blandt andet at forsikringsselskabet efter hans bedste overbevisning ikke havde fulgt Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001, og at han ikke var tilfreds med selskabets forklaring.

Arbejdsskadestyrelsen besvarede A's henvendelse i et brev af 7. december 2001. I brevet tilsluttede Arbejdsskadestyrelsen sig i realiteten den forklaring som forsikringsselskabet havde givet A.

A skrev på ny til Arbejdsskadestyrelsen den 27. december 2001. Det fremgik

af brevet at det var A's opfattelse at Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 var skrevet forkert, at forsikringsselskabets udregninger var fejlagtige, og at han ikke kunne godkende den opgørelse af beløbet som han havde modtaget fra forsikringsselskabet og fra Arbejdsskadestyrelsen.

Arbejdsskadestyrelsen sendte sagen til Den Sociale Ankestyrelse (nu Ankestyrelsen) den 22. januar 2002. Arbejdsskadestyrelsen skrev blandt andet følgende i oversendelsesbrevet:

"Vi har den 29. december 2001 modtaget (A)'s klage over vores afgørelse af 11. oktober 2001 om tab af erhvervsevne.

I klagen anføres det, at (A) ikke er enig i udregningen."

Den 4. februar 2002 skrev Den Sociale Ankestyrelse til A at Ankestyrelsen ikke kunne behandle sagen fordi A ikke havde overholdt klagefristen på 4 uger, og der ikke forelå nogen grund til at se bort fra fristoverskridelsen. Ankestyrelsen skrev at en klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 skulle have været modtaget i Arbejdsskadestyrelsen den 9. november 2001 for at have været rettidig.

A kommenterede Den Sociale Ankestyrelsens afgørelse i et brev af 6. februar 2002.

I et brev af 1. august 2002 til A fastholdt Den Sociale Ankestyrelse sin afgørelse af 4. februar 2002. Ankestyrelsen skrev at det ikke kunne anses for godtgjort eller sandsynliggjort at A havde klaget over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 senest den 9. november 2001 hvor klagefristen udløb. Ankestyrelsen skrev videre at det forhold at forsikringsselskabet ikke umiddelbart efter Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 var i stand til at oplyse A om størrelsen af de beløb som han ville få udbetalt, ikke gav Ankestyrelsen grundlag for at dispensere fra klagefristen.

Efterfølgende henvendte A sig flere gange til Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen. I henvendelserne satte A blandt andet spørgsmålstejn ved om det beløb han havde fået udbetalt som følge af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001, var blevet beregnet korrekt. Ankestyrelsen tog ikke på

noget tidspunkt stilling til om Arbejdsskadestyrelsens beregning af engangsbeløbet var korrekt. Ankestyrelsen videresendte i stedet A's henvendelser til Arbejdsskadestyrelsen og bad Arbejdsskadestyrelsen besvare dem. Arbejdsskadestyrelsen har i breve af 29. juni 2005, 11. november 2005 og 3. marts 2006 besvaret en række spørgsmål fra A om beregningen af engangsbeløbet.

Med et brev af 8. november 2007 klagede A til mig. Han uddybede sin klage i et brev af 15. november 2007 med bilag. Det fremgik af brevet at det var A's opfattelse at der var fejl i Arbejdsskadestyrelsens beregning og opgørelse af hans tilgodehavende, og at han derfor ikke havde fået udbetalt det beløb som han var berettiget til.

Den 21. november 2007 bad jeg Ankestyrelsen om udlån af Arbejdsskadestyrelsens og Ankestyrelsens akter i A's sag.

Efter at jeg havde foretaget en foreløbig gennemgang af akterne, bad jeg den 14. februar 2008 Ankestyrelsen om i en udtalelse til mig nærmere at redegøre for grunden til at Ankestyrelsen – så vidt jeg kunne se – ikke havde taget stilling til Arbejdsskadestyrelsens beregning af den erstatning som A blev tilkendt ved afgørelsen af 11. oktober 2001.

I et brev til mig af 10. marts 2008 skrev Ankestyrelsen blandt andet følgende:

"Ankestyrelsen skal (...) udtale, at Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 blev anket for sent. Dette meddelte vi klager i brev af 4. februar 2002. Arbejdsskadestyrelsens afgørelse kunne således ikke behandles i Ankestyrelsen, herunder spørgsmålet om udmålingen af erstatningens størrelse.

Ankestyrelsen fastholdt denne afgørelse i brev af 1. august 2002 efter fornyet gennemgang af sagen.

Ankestyrelsen afslog ved afgørelse af 19. marts 2003 at genoptage spørgsmålet om mén og tab af erhvervsevne. Under bemærkninger til klagen anførte vi, at (A)'s bemærkninger i sine tidligere breve vedrørte beregningen og opgørelsen af de tilkendte beløb, tilkendt ved afgørelsen af 11. oktober 2001. Vi fandt i den anledning grundlag for, at anmode Arbejdsskadestyrelsen om at

besvare (A)'s henvendelse vedrørende blandt andet en nærmere redegørelse for beregningen af de enkelte beløb.

Det er på denne baggrund, at Ankestyrelsen ikke har taget stilling til beregningsgrundlaget ved afgørelsen af 11. oktober 2001. Afgørelsen blev for sent anket.”

Den 12. marts 2008 sendte jeg en kopi af Ankestyrelsens udtalelse til A og bad ham om at sende mig sine eventuelle bemærkninger til udtalelsen.

A kommenterede Ankestyrelsens udtalelse i et brev af 8. april 2008 med bilag.

Den 10. april 2008 sendte jeg en kopi af A's brev med bilag til Ankestyrelsen således at Ankestyrelsen kunne få lejlighed til at forholde sig til om hans brev gav anledning til bemærkninger.

I et brev af 15. maj 2008 meddelte Ankestyrelsen mig at Ankestyrelsen ikke havde yderligere bemærkninger til sagen.

Jeg afgav en foreløbig redegørelse om sagen den 15. juli 2008. I den foreløbige redegørelse skrev jeg blandt andet følgende:

Ombudsmandens foreløbige udtalelse

”1. Omfanget af min undersøgelse

Jeg har alene vurderet om Ankestyrelsen burde have taget stilling til (A)'s klage over Arbejdsskadestyrelsens beregning af det engangsbeløb som han blev tilkendt ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001.

Jeg har derimod ikke taget stilling til om den måde som Arbejdsskadestyrelsen beregnede og opgjorde engangsbeløbet på, var korrekt. Det skyldes at jeg – så længe Ankestyrelsen ikke har taget stilling til om Arbejdsskadestyrelsens beregning og opgørelse af engangsbeløbet er korrekt – er afskåret fra at tage stilling dertil. Jeg henviser til § 14 i ombudsmandsloven (lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand). Heraf fremgår det at ombuds-

manden ikke kan behandle klager over forhold der kan indbringes for en anden forvaltningsmyndighed, før denne myndighed har truffet afgørelse.

Jeg har heller ikke taget stilling til de afgørelser som Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen gennem årene har truffet om størrelsen af (A)'s varige men, erhvervsevnetab og årsløn. Jeg henviser i den anledning til bestemmelsen i ombudsmandslovens § 13, stk. 3. Ifølge bestemmelsen skal en klage til ombudsmanden være indgivet 'inden et år efter, at forholdet er begået'.

2. Arbejdsskadestyrelsens brev af 7. december 2001

Det er af afgørende betydning for min bedømmelse af sagen indledningsvist at få afklaret om det svar som Arbejdsskadestyrelsen sendte til (A) den 7. december 2001, var en afgørelse i forvaltningslovens forstand, eller om det ikke var tilfældet.

Forvaltningsloven indeholder en række regler om behandlingen af afgørelses-sager, dvs. sager hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed (§ 2, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007). Forvaltningsloven indeholder imidlertid ikke en definition af afgørelsesbegrebet.

Af forarbejderne til forvaltningsloven fremgår det at der med udtrykket 'truffet afgørelse' sigtes til udfærdigelse af retsakter, det vil sige udtalelser der går ud på at fastsætte hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde. Jeg henviser til Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 115.

I Hans Gammeltoft-Hansen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 43, beskrives afgørelsesbegrebet på den måde at en forvaltningsafgørelse kan 'karakteriseres som en *offentlig myndigheds ensidige og for borgerne bindende tilkendegivelse om forhold af væsentlig betydning for de berørte medmindre andet fremgår eller forudsættes ved særlige lovbestemmelser*'. På s. 40 anføres det at kernen i afgrænsningen af afgørelsesbegrebet er væsentlighedskriteriet.

Det er min opfattelse at det svar som Arbejdsskadestyrelsen sendte til (A) den 7. december 2001, var en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Jeg har i den forbindelse lagt vægt på at Arbejdsskadestyrelsen i sit svar på (A)'s klage over (forsikrings-selskabet)'s svar af 26. november 2001 tilkendegav hvorledes engangsbeløbet efter Arbejdsskadestyrelsens opfattelse skulle opgøres. Altså tilkendegav hvad der skulle være 'ret i det foreliggende tilfælde'. Jeg har også lagt vægt på at Arbejdsskadestyrelsens tilkendegivelse i sagens natur havde afgørende betydning for opgørelsen og dermed størrelsen af det engangsbeløb (A) blev tilkendt ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001. Endelig har jeg lagt vægt på at engangsbeløbets størrelse utvivlsomt var af væsentlig betydning for (A).

Herefter bemærker jeg at eftersom Arbejdsskadestyrelsen ikke gav (A) medhold i hans klage over den måde som (forsikrings-selskabet) havde beregnet engangsbeløbet på, burde Arbejdsskadestyrelsens afgørelse have indeholdt en klagevejledning.

Jeg henviser til forvaltningslovens § 25. Heraf fremgår det at afgørelser som meddeles skriftligt og som kan påklages til en anden forvaltningsmyndighed, skal være ledsaget af en klagevejledning (med angivelse af klageinstans, fremgangsmåden og eventuel tidsfrist) hvis afgørelsen ikke fuldt ud giver parten medhold.

Jeg henviser endvidere til §§ 53 og 54 i bekendtgørelse nr. 450 af 25. juni 1987 af lov om arbejdsskadeforsikring. Ifølge § 53 traf Sikringsstyrelsen (nu Arbejdsskadestyrelsen) afgørelse om alle spørgsmål efter arbejdsskadeforsikringsloven. Efter § 54 kunne Sikringsstyrelsens afgørelser indbringes for Den Sociale Ankestyrelse. Fristen for at klage var 4 uger fra modtagelsen af Sikringsstyrelsens afgørelse. Reglerne findes i dag § 40 og § 44 i arbejdsskadeforsikringsloven (lovbekendtgørelse nr. 154 af 7. marts 2006).

3. Burde Ankestyrelsen have behandlet (A)'s klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001?

Da Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001 ikke indeholdt klagevejledning, er det min opfattelse at fristen for at klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse blev suspenderet og således ikke begyndte at løbe da (A) modtog afgørelsen.

Jeg henviser til Hans Gammeltoft-Hansen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave

(2002), s. 569 og s. 978 ff. På s. 569 anføres det således at hvis pligten til at meddele klagevejledning ikke opfyldes, 'får det normalt den retsvirkning at en eventuel klagefrist suspenderes (...). Det er dog en forudsætning for den senere indgivne klages antagelse at klageren ikke har udvist ugrundet passivitet, jf. UfR 1990.824 H'.

I et brev af 27. december 2001 skrev (A) blandt andet til Arbejdsskadestyrelsen at han ikke kunne godkende den opgørelse af engangsbeløbet som han havde modtaget fra Arbejdsskadestyrelsen. Brevet blev modtaget i Arbejdsskadestyrelsen den 29. december 2001.

Det er min opfattelse at (A)'s brev af 27. december 2001 utvivlsomt må anses som en klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001, og at (A) ikke udviste passivitet i forbindelse med sin klage.

På den baggrund er det min foreløbige opfattelse at Ankestyrelsen burde have behandlet (A)'s klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001.

Om Ankestyrelsens behandling af sagen har jeg i øvrigt noteret mig

– at Ankestyrelsen tilsyneladende anlagde en indskrænkende fortolkning af (A)'s brev af 27. december 2001 og alene anså brevet som en klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001. Dette på trods af at Arbejdsskadestyrelsen i sit oversendelsesbrev af 22. januar 2002 udtrykkeligt skrev at (A) ikke var enig i udregningen af beløbet. En udregning som (A) først fik kendskab til efter at Arbejdsskadestyrelsen havde truffet afgørelsen af 11. oktober 2001.

– at Ankestyrelsen nævnte spørgsmålet om beregningen af engangsbeløbet i sit brev af 1. august 2002 til (A), men her blev (A)'s indvendinger alene vurderet i forhold til om de gav Ankestyrelsen grundlag for at se bort fra overskridelse af klagefristen i forhold til Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001 (som udløb den 9. november 2001).

– at Ankestyrelsen ikke i forbindelse med modtagelsen og videresendelsen af

(A)'s efterfølgende henvendelser blev opmærksom på problemstillingen omkring karakteren af Arbejdsskadestyrelsens brev af 7. december 2001.

– at Ankestyrelsen tilsyneladende ikke på noget tidspunkt har overvejet om Arbejdsskadestyrelsens brev af 7. december 2001 var en selvstændig afgørelse.

Disse forhold agter jeg også at lade indgå i min endelige vurdering af sagen.

På det foreliggende grundlag må jeg stille mig uforstående over for den opfattelse af sagen som Ankestyrelsen gav udtryk for i sin udtalelse af 10. marts 2008.”

Jeg sendte min foreløbige redegørelse til A og til Ankestyrelsen. Jeg afgav min redegørelse i foreløbig form så Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen kunne få lejlighed til at komme med eventuelle bemærkninger til min foreløbige vurdering af sagen inden jeg afgav min endelige udtalelse. Jeg bad Ankestyrelsen indhente Arbejdsskadestyrelsens eventuelle bemærkninger til den foreløbige redegørelse og derefter sende mig Arbejdsskadestyrelsens og Ankestyrelsens egne bemærkninger til redegørelsen.

Med et brev af 15. august 2008 sendte Ankestyrelsen mig Arbejdsskadestyrelsens og Ankestyrelsens bemærkninger til sagen.

I brevet til mig skrev Ankestyrelsen at man havde noteret sig at jeg anså det svar som Arbejdsskadestyrelsen sendte til A den 7. december 2001, for en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og at afgørelsen burde have indeholdt klagevejledning.

Arbejdsskadestyrelsen havde følgende bemærkninger til min foreløbige redegørelse:

”Arbejdsskadestyrelsen redegjorde i brev af 7. december 2001 for, hvordan (A)'s erstatning for tab af erhvervsevne skulle opgøres. Brevet skulle ses i sammenhæng med vores afgørelse af 11. oktober 2001, hvor der blev truffet afgørelse om erhvervsevnetab.

Brevet af 7. december 2001 var tænkt som en uddybning af afgørelsen af 11. oktober 2001, og var derfor ikke vedhæftet klagevejledning.”

Jeg forstod umiddelbart Arbejdsskadestyrelsens bemærkninger sådan at Arbejdsskadestyrelsen var uenig i at svaret af 7. december 2001 var en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Den 5. november 2008 afgav jeg min endelige redegørelse om sagen. Jeg skrev blandt andet følgende i redegørelsen:

Ombudsmandens endelige udtalelse

”Jeg har gennemgået sagens akter og de bemærkninger til min foreløbige redegørelse som jeg har modtaget fra Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen.

Jeg mener herefter at jeg i det hele må fastholde den retsopfattelse jeg gav udtryk for i min foreløbige redegørelse af 15. juli 2008.

Jeg fastholder således at det svar som Arbejdsskadestyrelsen sendte (A) den 7. december 2001, var en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og at afgørelsen – da Arbejdsskadestyrelsen ikke gav (A) medhold i hans klage over den måde som (forsikringsselskabet) havde beregnet engangsbeløbet på – burde have indeholdt klagevejledning. Jeg mener det er kritisabelt at Arbejdsskadestyrelsen ikke var opmærksom på at der var tale om afgørelsesvirksomhed da Arbejdsskadestyrelsen svarede på (A)'s brev af 28. november 2001, og at Arbejdsskadestyrelsens svar derfor ikke indeholdt klagevejledning.

Jeg fastholder endvidere at fristen for at klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001 blev suspenderet som følge af den manglende klagevejledning, at (A)'s brev af 27. december 2001 utvivlsomt må anses som en klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001, og at (A) ikke udviste passivitet i forbindelse med sin klage.

På den baggrund er det min endelige opfattelse at Ankestyrelsen burde have realitetsbehandlet (A)'s klage over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7.

december 2001. Jeg mener det er kritisabelt at Ankestyrelsen ikke realitetsbehandlede (A)'s klage.

På s. 8 f i min foreløbige redegørelse af 15. juli 2008 (...) beskrev jeg fire forhold i forbindelse med Ankestyrelsens behandling af sagen som jeg havde noteret mig. Jeg skrev at jeg agtede at lade de fire forhold indgå i min endelige vurdering af sagen.

På baggrund af de fire forhold er det min opfattelse at Ankestyrelsens behandling af (A)'s henvendelser om beregningen af det engangsbeløb som Arbejdsskadestyrelsen havde tilkendt ham, samlet set har været meget beklagelig.

Jeg henstiller at Ankestyrelsen genoptager (A)'s sag og træffer en afgørelse i anledning af hans klage af 27. december 2001 over Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 7. december 2001. Jeg går samtidig ud fra at Ankestyrelsen i sin kommende afgørelse udtrykkeligt vil forholde sig til om det engangsbeløb som (A) blev tilkendt ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 11. oktober 2001, blev beregnet og opgjort korrekt.”

Jeg bad samtidig Ankestyrelsen underrette mig om sin kommende afgørelse i sagen.